

Sygn. akt V CSK 465/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z wniosku A. G.  
przy uczestnictwie T. [...] S.A. w K.  
o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 marca 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz nie  
obciąża wnioskodawczyni kosztami postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne. Zagadnieniem takim w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem

rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Skarżąca przedstawiła trzy pytania, na które - jej zdaniem - Sąd Najwyższy powinien odpowiedzieć. Pierwsze pytanie zostało rozstrzygnięte jednolicie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uchwała z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, postanowienia z dnia 8 września 2006 r., II CSK 112/06, z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 392/08, uchwała z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, postanowienie z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, wyrok z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08, postanowienia z dnia 11 lutego 2010 r., I CSK 181/09, z dnia 23 września 2010 r., III CSK 319/09 i z dnia 12 stycznia 2012 r., IV CSK 183/11, uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 26 listopada 2014 r., III CZP 45/14).

Odnosnie do drugiego pytania trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że jest ono chybione, gdyż niezrozumiałe jest przestrzenne określanie nabytej przez zasiedzenie służebności w sytuacji, kiedy okoliczność ta jest wyłącznie przedmiotem zarzutu w sprawie o ustanowienie służebności przesylu. Zarzut zasiedzenia, w przypadku jego uwzględnienia przez Sąd, nie znajduje odzwierciedlenia w sentencji orzeczenia wydanego w sprawie. Tym samym twierdzenia Sądu o uwzględnieniu tego zarzutu w żadnej mierze nie przesądzają o kształcie nabytego przez zasiedzenie prawa, co mogłoby ewentualnie następować w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia służebności. Uwzględnienie zarzutu zasiedzenia służebności w niniejszej sprawie skutkuje wyłącznie uznaniem przez Sąd, że uczestnik posiada tytuł prawny do korzystania z danej nieruchomości w zakresie posadowionej tam infrastruktury, a zatem wniosek o ustanowienie służebności przesylu winien ulec oddaleniu jako bezprzedmiotowy z wszystkimi tego konsekwencjami, albowiem służebność przesylu ustanawiać można wyłącznie dla infrastruktury elektroenergetycznej, co do której przedsiębiorstwo przesyłowe nie nabyło jeszcze żadnego prawa do korzystania z danej nieruchomości w zakresie faktycznie wykonywanej tam służebności.

W związku z bezzasadnością drugiego zagadnienie prawnego pozostaje bezprzedmiotowe trzecie zagadnienie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.